

Zomergast

Sinds wij ons kantoor op de begane grond hebben, komen er wel eens onverwachte gasten langs. Zo stond kortgeleden iemand voor de deur met de vraag of wij van de circulaire economie zijn. Dat kon ik niet ontkennen, zeker niet omdat dit met grote letters op ons raam staat. Vervolgens ging hij nogal geagiteerd los met al zijn klachten. “Het is toch belachelijk dat je nu 25 cent extra moet betalen voor je patatbakje. En die supermarkten maken miljarden winst en ze gaan nu ook nog eens extra geld vragen voor plastic verpakkingen”.

Ik probeerde eerst rustig uit te leggen dat het doel van deze meerprijs is dat we onze eigen herbruikbare verpakkingen gaan meenemen, maar dit maakte zijn woede zeker niet minder. Ook het argument dat de heffing op plastic wegwerpverpakkingen onder meer gebruikt gaat worden om de kosten voor het schoonmaken van onze straten te betalen, kon hem niet echt bekoren. Plotseling kreeg het gesprek gelukkig een positieve wending. We zouden eigenlijk meer lokale producten moeten kopen. Liefst zonder verpakking, die vaak ook gezonder en zeker niet altijd duurder hoeven te zijn. Samen kwamen we tot de conclusie dat je zelf ook een gezonde en duurzame keuze kunt maken. Of in zijn woorden: “Dan koop je die ongezonde rotzooi gewoon niet meer”.

Inderdaad. Het invoeren van steeds meer maatregelen op het gebied van UPV, ofwel uitgebreide producentenverantwoordelijkheid, leidt tot hogere prijzen. Dat komt omdat de ‘maatschappelijke kosten’ voor inzameling, verwerking en recycling op deze manier verrekend worden in de prijs van het product. Dat is niet fijn in een tijd waarin alles toch al steeds duurder wordt. En natuurlijk hebben mensen met een lager inkomen daar het meeste last van. Toch is dit volgens mij geen argument om het niet te doen. Zolang we maar voldoende betaalbare en aantrekkelijke alternatieven ontwikkelen om ons gedrag te veranderen. Dat hoeft niet eens zo ingewikkeld te zijn. Met tariefdifferentiatie bijvoorbeeld kun je de duurzamere alternatieven goedkoper maken. Het patatje kan

prima weer in een papieren puntzak gestopt worden voor de gemak-consument en in een herbruikbaar bakje voor de mensen die wat meer moeite willen doen. Waarom moeten we altijd alles onderweg consumeren? Is het niet veel relaxter en uiteindelijk productiever om ergens even rustig te gaan zitten voor een kop koffie of een lunch? Waarom kunnen we niet vaker een eigen lunch of flesje water of thermokoffiebeker meenemen voor onderweg? En waarom zijn we alweer die boodschappentas en dat fruitnetje vergeten in de supermarkt?

SIEM HAFFMANS,
STRATEGISCH ADVISEUR
CIRCULAIRE ECONOMIE

‘Betaalbare en aantrekkelijke alternatieven ontwikkelen is niet eens zo ingewikkeld’

Draai het gesprek over een ‘belachelijke’ heffing of wat er allemaal niet meer mag eens om naar aantrekkelijk, gezond en duurzaam alternatief. Wat spreekt je meer aan, een gehaaste lunch of even je zinnen verzetten? Je koffie in een wegwerpbeker of een kwartje besparen met je eigen herbruikbare beker? Een flesje water kopen of gratis water tappen in je Dopper? Een parkeerplaats vol zwerfvuil of een mooie lunchplek in het groen?

Dat gedragsverandering makkelijk is hoor je mij niet zeggen. Het kost tijd, moeite en creativiteit, maar als je het een tijdje volhoudt dan weet je al snel niet beter. Wie verlangt nog terug naar de tijd dat je in een restaurant gewoon een sigaret of sigaar mocht opsteken? ●●●